

findes i de Oplysninger, som ere tilstillede Sundhedsstyrelsen, ikke Spor af Bevis for, at Læge A. har været Morfinist eller er Morfinist. Nu vide vi, at den omtalte Læge A. har brugt Morfin i lang Tid i ret høj Grad, og det synes — jeg understreger dette —, som om Klagerne have været vidende derom, men ikke have villet dokumentere det, ikke have villet drage den omtalte Læge ind under de omtalte Undersøgelser paa det Tidspunkt. Om Læge B. sige de ogsaa, at han er Morfinist, og at han har stillet forskellige fejlagtige Diagnoser, og overhovedet klage de over hans Embedsførelse, gøre gældende, at den er af en saadan Art, at det vanskeligt kan forsvares, at han bliver i sin Stilling. Men hvad have de bevist derom? De have i Virkeligheden heller ikke ført Bevis for disse Beskyldninger i nogen nævneværdig Grad.

Man gør gældende, at Stads-læge Hoff er advaret mod disse to Læger, og det er det væsentligste Punkt i Anklagen, at Stads-lægen har været vidende om disse Lægers Forhold, men ikke er skreden ind. Man gør gældende, at han har været advaret, og for at dokumentere det udtaler Dr. Levy f. Eks., at han under en Samtale med Stads-lægen — han siger ikke, hvor den er ført — har spurgt ham om hans Stilling til Dr. C. Paa det Tidspunkt, han spurgte derom, var en anden Mand konstitueret i Dr. C.'s Sted, fordi han var syg, og efter alt, hvad der senere er oplyst, maa jeg antage, at denne „Sygdom“ var netop hans Indlæggelse for Misbrug af Morfin paa et Kursted oppe i Norge. Dertil skal Stads-læge Hoff have svaret, at Dr. C. var den første, som skulde falde, naar den endelige Ordning skulde træffes, men der er intet som helst Bevis for, at hverken Dr. C. eller Dr. B. er Morfinist for Tiden. Det ærede Medlem fra Ringsted fremsatte i Gaar, synes det mig, en Paastand, som jeg ikke kan tro, han vil forsvare, nemlig — jeg kan ikke paavise, hvor det var i Talen, da jeg ikke har haft Tid til at læse Fortrykket —, at i alt Fald en af de angrebne Læger havde ikke bevist, at han ikke led af Morfinisme. Enhver, og navnlig enhver Jurist, maa dog holde paa, at Bevisbyrden ligger i alle Tilfælde hos Anklageren, ikke hos den anklagede, men maaske Udtalelsen er fremkaldt ved, at det ærede Medlem i Klagen netop har savnet den Paavisning, hvis Ikke-Tilstedeværelse jeg anker over.

Saa er der gjort gældende som Anklagepunkt mod to af disse Læger og mod

Stads-læge Hoff, at der var forefaldet en Del Tilfælde af fejl Diagnose. Den højt-ærede Minister har belyst disse Tilfælde. Det synes mig, at de derefter reduceres til saa overordentlig lidt, at jeg ikke kan tænke mig andet, end at der maa være forefaldet mange flere og mere graverende Tilfælde af den Art i de Aar, i hvilke disse 12—13 Læger have praktiseret i København. Det vilde under Hensyn til Karakteren af Kønssygdomme være meget forklarligt, om det havde været Tilfældet. Men jeg gaar ud fra, at Klagerne ikke have vidst, at der var sket Fejltagelser med Hensyn til disse Tilfælde, som de have anført. De ere gaaede ud fra, at Dr. Hoff har været vidende derom, men have ikke ført noget som helst Bevis derfor, og jeg forstaaer efter de Oplysninger, den højtærede Minister nu har fremført, at der heller ikke har kunnet føres Bevis derfor.

Men hele denne Sag har en anden Side, nemlig Forholdet til Offentligheden. Det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) sluttede sin Tale i Gaar med nogle Bemærkninger, som jeg ganske kan tiltræde — jeg beder den ærede Formand om Tilladelse til at læse op baade dette og adskilligt andet, som jeg vil være nødt til at anføre. Det ærede Medlem siger: „Men hvis Klagerne ere berettigede, maa jeg i hele Befolkningens Interesse — og jeg er vis paa, at jeg har hele den offentlige Mening bag mig — kræve disse Læger fjernede, hvis de ere i den Grad Alkoholister og Morfinister, at det har fremkaldt Sløvsind og aandelig Defekt hos dem. Men den højtærede Justitsminister har ikke villet medvirke til en saadan Undersøgelse, og derfor har Undersøgelsen hidtil ikke kunnet finde Sted“. Nu skal jeg gøre opmærksom paa, at den, som i første Række har Myndighed til og skal vaage over, at Lægerne udføre deres Lægegerning paa en saadan Maade, at Befolkningen ikke lider derunder, er Sundhedsstyrelsen. Det vide vi alle, og det vide først og fremmest Lægerne, idet § 7 i Loven af 30. April 1909 siger: „Opstaaer der Spørgsmaal om, at nogen i Medfør af § 6 under Lægeraadets Tilsyn staaende Persons Udøvelse af hans Kaldsvirksomhed“ — jeg gør opmærksom paa, at her er baade Tale om Læger og Apotekere — „er farlig for hans Medmennesker, enten paa Grund af varig eller med Mellemlidelse indtrædende mangelfuld Sjæls-tilstand, hidført være sig ved Sygdom eller Misbrug af Midler som Alkohol, Morfin og deslige, eller paa Grund af udvist grov